

BRAVELANDS

EROII SAVANEI

ERIN HUNTER

BRAVELANDS

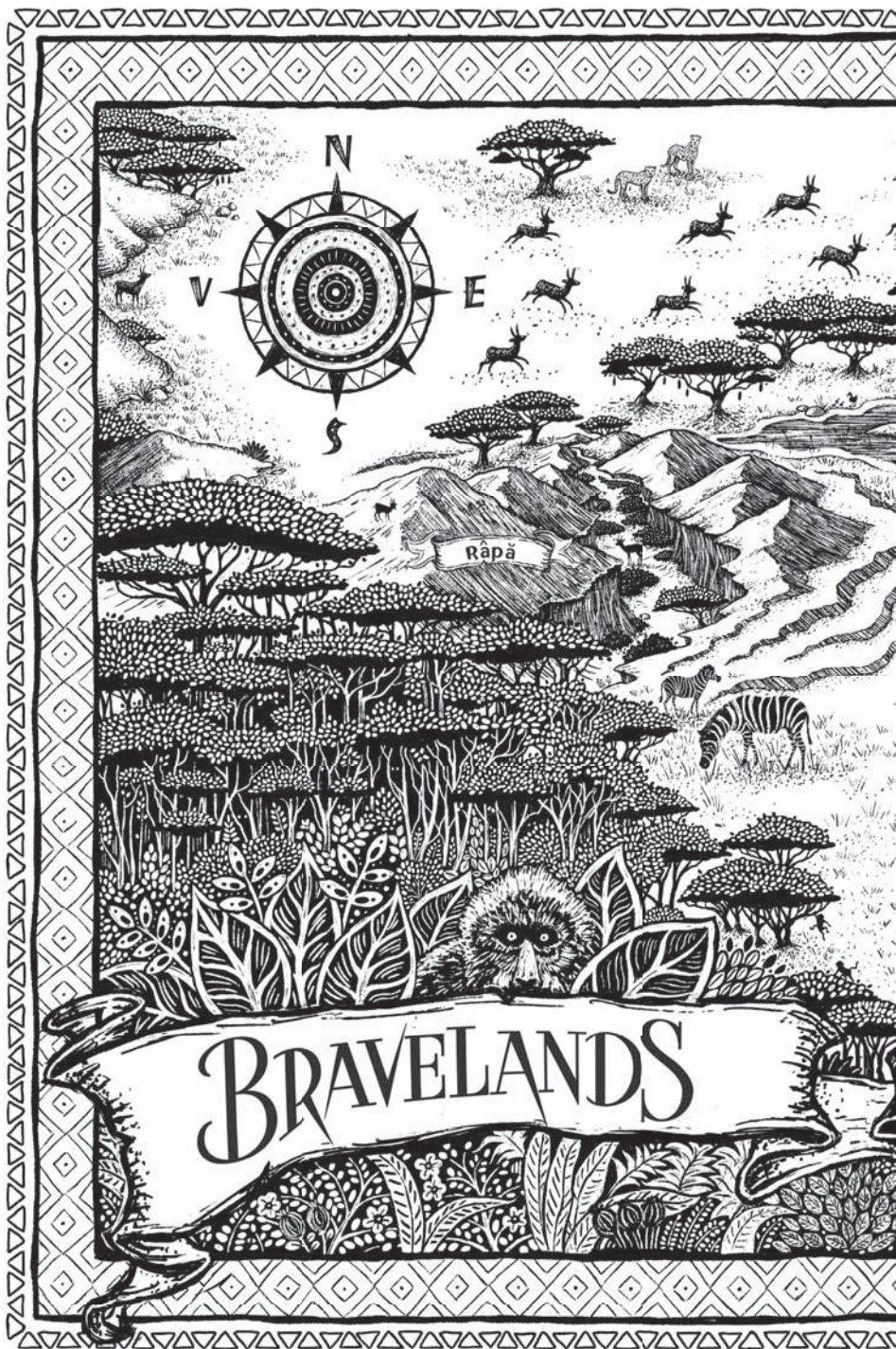
EROII SAVANEI

O HAITĂ DEZBINATĂ

Volumul I

Traducere din limba engleză de
Roxana Radu

Muțumiri deosebite lui Gillian Philip

Rapa

BRAVELANDS

PROLOG

Câmpiile magnifice păreau să se întindă la nesfârșit. Chiar și Călătoarele pe Adiere, o vulturoaică ce plutea sus, deasupra savanei, se străduia din greu să vadă unde se terminau Ținuturile Neînfricaților.

Îngustându-și ochii bătrâni de când lumea, și-a coborât privirea asupra întinderii vaste cu iarbă gălbuie și a identificat, într-un târziu, unde întâlnea aceasta cerul albastru nemărginit, orizontul fiind o linie de lumină strălucitoare. Vârful unei aripi i-a tresăltat, iar ea s-a înclinat în zbor, lăsându-se purtată în jos de aerul cald, într-o spirală largă, grațioasă.

Stolul i-a urmat exemplul, păsările strigându-se unele pe altele cu voci aspre, guturale; însă Călătoarele pe Adiere a rămas tăcută, scrutând savana. Departe, sub ei, turme de animale cât niște furnici mișunau pretutindeni, urmând căi bătute de generații fără număr. O spintecătură în pământ indica râul noroios, a cărui apă clipea alene; o turmă de antilope gnu se îmbulzea lângă albia lui, galopând de-a lungul malului golaș.

Zebrele și gazelele, păscând laolaltă pe malul îndepărtat, au privit cu indiferență apropierea antilopelor, apoi și-au coborât capul pentru a paște din nou, plimbându-se de colo-colo liniștite.

O pată neagră în peisaj a atras privirea ageră a lui Călătoare pe Adiere – un animal stătea departe de celelalte, nemișcat. Vulturoaica a coborât în zbor, schimbându-și tra-seul prin bătăi ample de aripi.

— Acolo, stolul meu! Acolo.

Ceilalți au urmat-o în jos, coborând în timp ce desenau cercuri largi în văzduh.

— Fie ca ochii lui Călătoare pe Adiere să fie pururi ageri! a strigat Aripă Neagră, în timp ce toți ceilalți începeau să-și arate recunoștința în cor. A găsit din nou carne din care să ne înfruptăm!

Era întocmai cum sperase Călătoare pe Adiere: stârvul unei gazele. Spiritul bătrân și obosit părăsise trupul; ochii priveau în gol, neînsuflețiți. Probabil o doborâse un ghepard. Zăcea pe jumătate ascunsă între pietrele roșiatice, abia vizibilă pentru cei care se hrăneau cu hoituri și nu erau înaripați; și cu toate că animalul care o ucisese se ospătase, o mare parte din carnea sfâșiată rămăsese pe oase. Gazela se bucurase de timpul trăit, de viața sa; acum urma să hrănească vulturii, așa cum și ei, la rândul lor, aveau să devină într-o zi hrană pentru alții. Totul era așa cum trebuia să fie... sau cel puțin așa spera Călătoare pe Adiere.

— Trebuie să încercăm carnea, frați și surori! a strigat ea. Apoi ne vom putea îndestula în pace.

Călătoare pe Adiere și-a aplecat capul, înclinându-se brusc pentru aterizare, ceilalți vulturi bătând din aripi și năvălind în urma sa. Ghearele ei au atins solul zgrunțuros, iar ea s-a

apropiat săltând de gazelă. Aruncând o privire către păsările din stânga și din dreapta ei, Călătoare pe Adiere a dat o dată din cap.

— O moarte rea zăbovește cu cei căzuți.

— Fie ca Marele Spirit să îngăduie întotdeauna o moarte bună, au rostit ceilalți într-un glas.

Fiecare dintre vulturi a smuls câte o fâșie subțire de carne de pe coastele stârvului, înghițind lacom. Apoi au amuțit toți, privind către Călătoare pe Adiere și așteptând hotărârea finală. Ea a închis ochii pentru o clipă.

— Prada este curată! i-a liniștit, în cele din urmă. Hrăniți-vă, soborul meu.

Odată ce stârvul a fost devorat în întregime, oasele fiind curățate și de ultimele rămășițe de carne, Călătoare pe Adiere a făcut un pas înapoi. Bătând din aripi, s-a avântat din nou spre cer. Vulturii, acum sătui, au urmat-o dând naștere unui iureș de pene și de chemări asurzitoare. Era un sentiment minunat să se întoarcă în văzduh, să se avânte mai sus, și mai sus în albastrul nemărginit, știind că soborul a mâncat bine și a supraviețuit încă o zi.

Când a ajuns destul de sus ca să prindă un curent puternic de aer cald, Călătoare pe Adiere s-a lăsat purtată de acesta, cu aripile tresăltând ușor și cu privirea ațintită din nou în jos. De la linia scânteietoare a orizontului până la pădurile întinse și întunecate, apoi până la lanțurile joase de munți de la capătul îndepărtat al câmpiilor, ea a cercetat teritoriul. În fața lor se întindea un pâlț de acacii subțiri, cu coroanele aproape plate; la marginea acestora, chiar în umbra lor, se distingeau câteva siluete galben-aurii pe fundalul pământului uscat.

Leî, s-a gândit ea. Lenevesc molesîți de căldură.

— Nu vânează deocamdată, a remarcat Aripă Neagră, urmărindu-i privirea.

— Nu, până la apus n-au să vâneze, a fost de acord Călătoare pe Adiere.

Atunci se vor ospăta. Iar după aceea va veni rândul nostru.

Călătoare pe Adiere avea sentimente contradictorii legate de marile haite de lei ale Ținuturilor Neînfrigaților. Prezența lor însemna hrană neîntinată și din plin. La fel ca toate creaturile ținuturilor, ei urmau Codul, ucigând numai ca să supraviețuiască. Însă vulturoaica le disprețuia aroganța. Erau printre puținele animale care refuzau s-o urmeze pe Marea Mamă, conducătoarea tuturor animalelor, nerespectându-i înțelepciunea.

Doi pui de leu se zbenguiau și se luptau în joacă, plini de energie și de neastâmpăr chiar și în căldura soarelui strălucitor de la amiază. În timp ce umbra lui Călătoare pe Adiere trecea peste cel mai mic dintre cei doi pui, acesta a tresărit și a ridicat privirea. Ochii lui aurii i-au întâlnit pe ai ei și puilul a căscat fălcile micițe.

Chiar și la înălțimea la care se afla, sunetul unui răget a făcut aerul din jurul ei să vibreze. Uluită, Călătoare pe Adiere și-a simțit aripile tremurând și s-a abătut de la drumul pe care îl urma.

— Călătoare pe Adiere? s-a auzit vocea îngrijorată a lui Aripă Neagră.

Privind în urmă, Călătoare pe Adiere și-a dat seama că nimeni altcineva din stolul ei nu simțise impactul răgetului.

Nu. N-a fost vocea micului leu. Așa ceva nu e posibil!

— Nu este nimic! i-a tăiat ea vorba.

Pe jumătate mânioasă, pe jumătate fascinată, s-a străduit să-și îndrepte aripile, echilibrându-se din zbor. *Nici măcar*

răgetul unui leu matur n-ar putea ajunge în înălțimile văzduhului, ca să nu mai vorbim de cel al unui pui! Aici e ceva ce trebuie descoperit.

Călătoare pe Adiere s-a aplecat în zbor, căutând din nou micul leu cu privirea. Stătea tot acolo, cu lăbuțele înfipite în pământ, sfidător, cu privirea aurie ațintită în sus. În final, fluturând victorios din coadă, s-a întors. Celălalt pui l-a urmat spre haită.

Pierdută în gânduri, Călătoare pe Adiere a luat-o spre est. Ceea ce tocmai văzuse era un semn, era sigură de asta, chiar dacă nu putea descifra mesajul pe care îl purta. *Un pui de leu, cu un răget care face să tremure văzduhul. Asta e o viziune, o prevestire!*

Călătoare pe Adiere și-a călăuzit stolul tot mai sus, către cerul albastru, senin, și tot mai departe, până când mica haită de lei și chiar marile turme ale savanei au rămas în urmă, pierdute în fermecătoarea nemărginire a Ținuturilor Neînfricaților.

CAPITOLUL 1

Pui Ager s-a năpustit asupra umbrei de vultur, însă aceasta s-a îndepărtat prea repede ca s-o poată urmări. Gâfâind ca după un mare efort, a pornit mândru către restul haitei. *Imediat am gonit pasărea aia de pe teritoriul nostru, s-a gândit el, satisfăcut. Niciun hoitar nu se va apropia de Haïta Semeață cât timp sunt eu aici!*

Haïta avea nevoie ca el s-o apere, se gândea Pui Ager în timp ce înainta cu pași rapizi, dând târcoale familiei lui, mândru. În clipa aceea erau cu toții pe jumătate adormiți, moțâind sau trândăvind în umbra arborilor de acacia. Cel mai energic lucru pe care îl făceau ceilalți lei era să își ridice capetele ca să-și spele perechea sau propriile labe. Nu păreau să aibă nici cea mai vagă idee de pericolul de care tocmai îi scăpase Pui Ager.

Oi fi având eu doar câteva luni, dar tatăl meu este cel mai puternic și mai curajos leu din Ținuturile Neînfricaților. Iar eu o să îi semăn!

— Pui Ager!

Vocea blândă, dar în același timp autoritară, l-a readus cu picioarele pe pământ din visele sale de glorie. S-a oprit

brusc, întorcându-se și ciulind urechile către leoaica ce se apleca deasupra lui.

— Mamă, a spus el, mutându-și greutatea de pe o labă pe alta, fâstâcit.

— De ce strigi după vulturi? l-a muștrat Ageră cu afecțiune, lingându-i urechile. Nu sunt altceva decât gunoieri. Haide, tu și sora ta vă puteți juca mai târziu. Acum ar trebui să exersați mișcările de vânătoare. Și dacă vreți să prindeți ceva, ați face bine să fiți cu ochii pe pradă, nu la cer!

— Îmi pare rău, mamă.

Vinovat, a pornit în urma ei, lăsând-o să-l conducă prin iarba uscată, coada ei fluturându-i în fața ochilor. Curând, pământul a început să se înalțe, Pui Ager fiind nevoit să alerge ca să țină pasul cu ea. Ierburile îi gâdilau nasul, iar el se concentra atât de tare să nu strănute, încât aproape s-a izbit de spinarea mamei sale când aceasta s-a ghemuit la pământ.

— Pardon, a mormăit el.

Curaj i-a aruncat o privire feroasă. Sora lui mai mare era ghemuită puțin mai la stânga mamei lui, complet absorbită de antrenamentul de vânătoare. Corpul ei suplu era lipit de pământ, cu mușchii încordați. Observând cum aceasta își întindea cu atenție câte o labă, pășind cu cea mai mare grijă, Pui Ager a încercat să o copieze, deși, fiind mult mai mic, era greu să țină pasul. Un pas furișat, apoi doi. Apoi încă unul.

Sunt foarte silențios, întocmai cum este Curaj. Voi fi un vânător excelent! S-a strecurat pe lângă mama lui, care rămăsese nemișcată.

— Acolo, Pui Ager, a murmurat ea. Vezi vizuinita?

Acum le vedea. În fața celor trei lei, pământul se înălța și mai mult, transformându-se într-o movilă nisipoasă presărată cu găuri mici, întunecate. În timp ce Pui Ager privea, un nas mic și o pereche de mustați s-au ițit afară, adulmecând

aerul. Suricatul a ieșit complet la iveală, s-a ridicat pe labele din spate și s-a uitat împrejur. Satisfăcut, a scos limba mică și roz și a început să-și curețe blana de pe piept, în timp ce alți suricați s-au ivit în spatele lui. Prințând încredere, aceștia au început să se îndepărteze de vizuină.

— Cu grijă, a șoptit Ageră. Sunt foarte rapizi. Acum!

Pui Ager a țâșnit înainte, labele lui mici săltând deasupra pământului. Dar tot nu era destul de rapid ca să o întrecă pe Curaj, care se afla deja cu mult înaintea lui. O tresărire de dezamăgire i-a zdrobit entuziasmul și, dintr-odată, i-a devenit nespus de greu să alerge cu viteză, însă a continuat să fugă hotărât în urma surorii sale.

Suricații, speriați, o luaseră deja înapoi spre vizuini; cozile scurte și îndesate tresăltau câteva clipe, apoi dispăreau. Liderul lor, holbându-se cu ochi rotunzi și negri la leii ce se apropiau, a fost ultimul care s-a răsucit și a țâșnit la adăpost. Fălțile lui Curaj s-au repezit la coada lui, ratând de aproape.

— Ceruri și pietre! a ocărât leoaica tânără, oprindu-se într-un nor de praf, și și-a scuturat capul, furioasă, lingându-și fălțile. Aproape că îl prinsesem!

Un hohot de râs răsunător l-a făcut pe Pui Ager să se întoarcă. Tatăl lui, Semeț, se oprise în apropiere și îi privea. Pui Ager nu s-a putut abține să nu simtă obișnuitul fior de admirație și încântare. Cu coama neagră și impunătoare, cu blana aurie, lucioasă, strălucind în soare, Semeț ar fi fost teribil de intimidant dacă Pui Ager nu l-ar fi cunoscut și nu l-ar fi iubit atât de mult. Ageră s-a ridicat pe labe și l-a întâmpinat cu afecțiune, frecându-și capul de gâtul lui.

— A fost o încercare bună, Curaj! și-a consolat Semeț fiica. E adevărat ce a spus Ageră: suricații sunt extrem de greu de prins. Ai fost foarte aproape, într-o zi vei fi un vânător la

fel de iscusit ca mama ta, a adăugat el, îngropându-și nasul în blana lui Ageră și lingând-o pe gât.

— *Eu nu am fost deloc aproape, a bombănit Pui Ager. Nu o să fiu niciodată la fel de rapid cum este Curaj!*

— Ba vei fi, l-a liniștit Semeț. Nu uita că ea este cu un an mai mare decât tine, fiul meu. Tu crești și devii mai agil pe zi ce trece. Fii răbdător!

S-a apropiat, aplecându-se astfel încât botul lui mare, maroniu, l-a atins pe cel al lui Pui Ager.

— *Ăsta e și secretul statului la pândă. Învată să ai răbdare și într-o bună zi vei fi un vânător cu adevărat bun.*

— Sper să fie așa, a îngânat Pui Ager.

Semeț l-a împuns ușor cu botul.

— Nu te îndoii de tine, fiul meu! Vei fi un leu măreț și cel mai bun soi de căpetenie: un lider care își menține haita în siguranță și bunăstare, dar care inspiră frică și în inima celui mai de temut adversar!

Asta chiar sună bine! Simțindu-se deja înveselit, Pui Ager a încuviințat din cap. Semeț l-a prins afectuos de blana zbârlită de pe creștet, pentru o clipă, apoi s-a apropiat de Curaj.

Pui Ager l-a urmărit cu un sentiment de mândrie. *Bineînțeles că are dreptate, tatăl meu știe totul! O să fiu un mare vânător, chiar o să fiu! Și o căpetenie curajoasă și puternică...*

O mișcare abia perceptibilă i-a atras atenția, o umbră care fremăta chiar în calea tatălui său.

Un scorpion!

Fără să mai stea pe gânduri, Pui Ager a sărit, rostogolindu-se printre labele tatălui lui și aproape împiedicându-l. A reușit să se oprească chiar în fața lui Semeț, mârâind la micul scorpion de culoarea nisipului. Acesta s-a oprit, și-a răsucit coada și și-a ridicat cleștii amenințător.

— Nu, Pui Ager! a strigat tatăl lui.

Pui Ager a lovit cu laba într-o parte, nimerind carapacea creaturii și trimitând-o în zbor în iarba înaltă.

Toți cei patru lei și-au ațintit privirile asupra ierbii, ținându-și răsuflarea și așteptând ca un scorpion furios să iasă la iveală. Însă nu s-a văzut nici urmă de mișcare. Pesemne că se retrăsese. Pui Ager s-a așezat, simțindu-și deodată inima bătându-i cu furie în piept.

— Pe toate cerurile! a râs Semeț.

Curaj îl privea uluită, iar Ageră și-a tras puiul între labe și a început să-l lingă cu mult elan.

— Mamă...! a început el să protesteze.

— Zău așa, Pui Ager! l-a dojenit ea în timp ce îl spăla pe față. Tatăl tău s-ar fi ales cu o înțepătură urâtă de la creatura aia, dar *pe tine* te-ar fi putut omorî!

— Ești așa de prostănac, frățioare! a oftat Curaj, dar în ochii ei se citea admirația.

Semeț și Ageră s-au privit mândri.

— Ageră, a murmurat Semeț, cred că a venit momentul să îi dăm micuțului nostru numele lui adevărat.

Ageră a încuviințat din cap, ochii ei licărind.

— Acum că știm ce fel de leu este, cred că ai dreptate.

Semeț s-a întors către arborii de acacia, dând din coadă, și a scos un răget cutremurător.

Pui Ager nu contenea să se minuneze de felul în care haita putea să se tolănească, pe jumătate adormită, într-un moment și să fie pe deplin alertă în clipa următoare. Aproape înainte ca răgetul lui Semeț să se stingă, iarba a început să foșnească, auzindu-se un zgomot de labe călcând pământul uscat, iar ceilalți membri ai Haitei Semețe au apărut, cu urechile ciulite și cu ochii scânteind de curiozitate. Semeț a

pufăit șuierător drept salutare, iar cei douăzeci de lei tineri și de leoaice ai haitei sale s-au adunat în cerc în jurul lui, privind și ascultând cu atenție.

Semeț și-a coborât din nou privirea către Pui Ager, care a clipit și a privit repede în altă parte, dintr-odată timid.

— Apleacă-te, a murmurat marele leu.

Supunându-se, Pui Ager a simțit laba uriașă a tatălui său poposindu-i pe creștet.

— De acum înainte, a rostit solemn Semeț, acest pui al meu nu va mai fi cunoscut ca Pui Ager. A înfruntat un adversar periculos fără urmă de ezitare și și-a protejat haita. Numele lui, de acum și pentru totdeauna, va fi Viteaz din Haita Semeață.

Totul se sfârșise atât de repede, încât tânărul leu s-a simțit copleșit de fericire și de uimire. *Mi-am primit numele! Sunt Viteaz. Viteaz din Haita Semeață!*

Pretutindeni în jurul lui, întreaga familie îi repeta numele, strigând de bucurie. Răgetele lor puternice au răsunat peste întinderea câmpiilor.

— Viteaz din Haita Semeață!

— Bun venit, Viteaz, fiu al lui Semeț!

Inima i se umpluse de mândrie. Dintr-odată, a simțit ce însemna să fie cu adevărat un membru al haitei. A trebuit să-și închidă ochii pe jumătate și să lase în jos urechile, atât de puternic s-a simțit copleșit de răgetele lor aprobatoare.

— Eu... promit că o să mă ridic la înălțimea așteptărilor voastre! a izbutit să mârâie.

Glasul i-a sunat puțin mai subțire decât sperase, dar niciunul dintre lei nu l-a luat peste picior pentru asta. Dimpotrivă, au continuat să-și exprime încântarea cu și mai mult avânt.

— Sigur că o vei face, a șoptit Ageră. Atât ea, cât și tatăl lui se apropiaseră acum și își frecau capetele de cel al lui Viteaz. La urma urmelor, ai făcut-o deja!

— Vei fi cu siguranță..., a început Semeț, dar s-a întrerupt brusc.

Viteaz a privit în sus către tatăl lui, așteptându-se ca acesta să termine ce avea de spus, însă mărșul leu amuțise, privirea lui fiind ațintită spre vest. O briză ușoară i-a unduit coama. Nările i-au fremătat.

Haita a continuat să ragă, însă o notă stranie se strecurase în vocea lor. Viteaz și-a încrețit botul, încercând să își dea seama ce se schimbase. A început să le audă: niște voci noi se alăturaseră corului de răgete. În depărtare se auzeau strigătele altor lei.

Unul câte unul, leii din Haita Semeță au amuțit, îndreptându-și privirea în direcția din care venea sunetul. Semeț a pășit printre ei, adulmecând adierea de vânt, iar haita s-a întors ca să îl urmeze. Ageră pășea cel mai aproape de el.

Cuprins de curiozitate, Viteaz s-a repezit către dealul suri-caților, alergând până în vârful lui ca să privească peste câmpie. Vederea îi era încetoșată de aburii căldurii de după-amiază, dar a reușit să deslușească trei lei care se apropiau.

Nu sunt din haita noastră, s-a gândit Viteaz, înfiorat. Nu putea să-și dezlipească privirea de la nou-veniți, dar era conștient că alți lei i se alăturaseră în vârful pantei: Semeț, Ageră și Curaj. Ceilalți membri ai haitei așteptau în spatele lor, cu toții nemișcați și alerti. Ageră avea blana de pe gât înfoiată. Întregul corp al lui Semeț era încordat, mușchii lui fiind gata să intre în acțiune.

— Cine sunt? a întrebat Viteaz, holbându-se la cei trei lei necunoscuți.